

## Arrest

nr. 109 679 van 13 september 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. L. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bent u afkomstig uit Yazd. U bezit de Iraanse nationaliteit. U komt uit een conservatieve moslim familie. Uw vader gaf de helft van zijn loon aan de Hesbollah (niet officiële militie-eenheid). Omdat uw vader niet spraakzaam was over zijn werk, heeft u nooit geweten welk beroep hij had. U vermoedde dat hij voor de autoriteiten werkte. Vier jaar geleden vond u thuis een CD-opname waarop te zien was dat uw vader in Libanon was geweest om hulpgoederen te leveren. Bij bezoek van hooggeplaatste leden van de regering was uw vader voor enkele dagen afwezig. Maandelijks kregen jullie gezinnen van kennissen van uw vader bij jullie thuis op bezoek. Tijdens dit evenement dienden u en uw moeder de gasten te bedienen. Jullie moesten daarvoor volledig gesluierd zijn en handschoenen te dragen. Een acht tal jaar geleden vergat u bij deze gelegenheid uw handschoenen aan te doen. Na het vertrek van de gasten strafte uw vader u door een sigaret op*

uw hand uit te drukken. Voorts werd u voortdurend door uw vader in de gaten gehouden en was u niet vrij in uw doen en laten. In 1387 (Perzische kalender, komt overeen met 2008 in de westerse tijdrekening), huwde u naar de eis van uw vader met uw eerste echtgenoot, S. S. (...). In 1388 (2009) werd een scheiding uitgesproken. Tijdens uw echtscheidingsprocedure maakte u kennis met een vriend van uw broer, S. (...), M. A. (...) (O.V.xxxxxxx). De vader van M. (...) contacteerde uw vader om uw hand te vragen. Uw vader deed navraag over de familie van M. (...) en kwam er achter dat de grootvader van M. (...) destijds vanuit het zoroastrisme naar de islam was bekeerd om te kunnen huwen met een moslima. Uw vader weigerde omwille van deze reden M. (...) als schoonzoon te aanvaarden. Vier maanden na uw officiële scheiding besloot u alsnog te trouwen. U vernam van uw moeder dat uw vader enkele dagen afwezig ging zijn. Tijdens zijn afwezigheid sloot u in het notariaat, in het bijzijn van uw schoonfamilie, uw moeder en uw zus, een huwelijk af met M. (...). Sinds uw huwelijk brak ook uw broer met M. (...). Bij zijn terugkeer, enkele dagen na uw huwelijk, vernam uw vader over uw huwelijk. Hij kwam tot twee keer toe naar de woning van uw schoonfamilie, waar hij uw schoonvader en uw echtgenoot duidelijk maakte dat hij niet akkoord was met het hele gebeuren en dat hij een scheiding eiste. Uiteindelijk deed hij afstand van u als zijn dochter. Met uw moeder en uw zus onderhield u stiekem contact. Door alle perikelen kampte u met stress en ging twee keer naar een psycholoog. Uw schoonvader raadde u aan naar enkele satellietzenders met programma's over het christendom te kijken om tot rust te komen. U kreeg interesse in wat u er hoorde en vroeg uw schoonvader of hij u niet aan meer informatie kon helpen. Hij gaf u een Bijbel. U begon erin te lezen en stelde vast dat u het taalgebruik niet begreep. U sprak erover met uw nicht, A. J. (...), uit Karaj. Ze vertelde u dat ze een exemplaar van het Nieuwe Testament had en beloofde u die te geven. U las het evangelie en de brieven van Paulus. Hoewel u met vragen zat over wat u las kon u bij niemand terecht om deze te stellen. Omdat het concept van vergiffenis, de gelijkheid van mannen en vrouwen u aantrok wilde u christen worden. Tijdens een telefonisch contact met uw zus vertelde u haar dat u zich beter voelde na uw tweede huwelijk. U legde haar ook uit dat u een religie had leren kennen die u rust gaf en vertelde haar dat u was bekeerd tot het christendom. Uw zus wenste u geluk. Vier dagen na het gesprek stond uw vader, begeleid door twee mannen, voor de deur van uw schoonouders. Hij riep en schold dat hij op de hoogte was van uw bekering en dat u een kafer (ongelovige) was, die hij kwam vermoorden. Hij eiste van uw schoonouders dat ze u uitleverden. Toen u kwam kijken hoorde u een schot. Twee dagen later vertelde uw echtgenoot u dat hij was benaderd door uw familielid, N. (...), die hem meldde dat zijn dienst, de Ettelaat (Ministerie van Informatie), een lijst in handen had gekregen met namen van bekeerlingen. Ook uw naam zou erop hebben gestaan. Hij raadde u en uw echtgenoot aan te vluchten voor zijn dienst de brief aan de Agahi (politie) zou overmaken om over te gaan tot arrestaties. Uw schoonvader regelde tickets voor een vlucht naar Turkije. U vertrok samen met uw echtgenoot en jullie zoon, op 25 december 2012 vanuit de luchthaven Imam Khomeini in Teheran, naar Istanbul. U verbleef er dertien dagen alvorens een smokkelaar, geregeld door uw oom, jullie op een vrachtschip richting Italië zette. Tijdens uw verblijf in Istanbul vernam u van uw smokkelaar dat hij contact had met uw oom. Uw oom vertelde dat autoriteiten bij uw schoonouders waren binnengevallen op zoek aan u. Na aankomst in Italië stelden jullie vast dat er niemand jullie opwachtte zoals eerst was afgesproken. Daarop kocht uw echtgenoot treintickets naar Brussel, waar jullie op 13 januari 2013 aankwamen. Op 14 januari 2013 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een duplicaat van uw shenasnameh (identiteitsboekje), de shenasnameh van uw zoon, een lidkaart van Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) van uw broer, een kopie van de shenasnameh van uw vader, een kopie van de kart e melli (nationale kaart) van uw vader, foto's van uw familie en een medisch attest uit België. Na uw gehoor stuurde uw echtgenoot een brief waarin hij stelt dat u wordt gezocht en dat zijn ouders over u worden ondervraagd en een kopie van enkele bladzijden van het evangelie.

#### **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Iran te hebben verlaten omdat u zowel door uw vader als door de Iraanse autoriteiten wordt gezocht omwille van uw bekering tot het christendom. Er dient echter vooreerst te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk tot het christendom bent bekeerd. Zo verklaarde u niet gedoopt te zijn, noch ergens te zijn geregistreerd als lid van een christelijke gemeenschap. Ook had u in Iran geen contacten met christenen (gehoor CGVS, p.15). Vervolgens kon u niet melden tot welke strekking binnen het christendom u zich aangetrokken voelde (gehoor CGVS, p.2). Meer nog stelde u niet op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van dergelijke strekkingen/ stromingen omdat niemand er u over vertelde (gehoor CGVS, p.20). U legde enkele keren uit dat u niet veel kende omdat u zelf nog met veel vragen zat en een opleiding moest hebben (gehoor CGVS, p.22). Gevraagd of u aan uw nicht, van wie u een Evangelie had gekregen, vragen stelde over

het christendom –zoals vragen over christelijke gemeenschappen,(huis)kerken, opleidingen en dergelijke meer-, verklaarde u dit niet te hebben gedaan. Meer nog verklaarde u zelfs niet te weten of uw nicht al dan niet zelf een bekeerling is (gehoor CGVS, p.17,20,21). Van iemand die zich – in een land als Iran – bekeerd heeft tot het christendom mag op z'n minst verwacht worden dat hij/zij iets meer kan vertellen over deze religie. Voorts verklaarde u dat uw interesse voor het christendom kwam nadat uw schoonvader u aanraade naar christelijk-religieuze satellietzenders, Mohabat en Nejat, te kijken. Gevraagd waarom uw schoonvader –die volgens u stamde uit een tot de islam bekeerde zoroastrische familie- u aanzette naar christelijke satellietzenders te kijken, stelde u enkel dat hij u, die aan veel stress leed, hiermee tot rust wilde laten komen (gehoor CGVS, p.18). De gevoelens die u erbij ervoer besprak u echter noch met uw echtgenoot, noch met uw schoonouders (gehoor CGVS, p.19). Behalve dat ze er niet tegen waren, kon u verder geen concretere reactie van uw schoonouders en echtgenoot weergeven wanneer u werd gevraagd wat ze van uw verandering van geloof dachten (gehoor CGVS, p.25). In het licht van bovenstaande vaststellingen is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat u uw zus, die bij uw extreem conservatieve vader inwoonde, plots zou hebben ingelicht over uw bekering tot het christendom. Ook het feit dat uw zus, die het eveneens moeilijk had met jullie vader, zich vier dagen na jullie gesprek omtrent het christendom, reeds versprak tegen uw vader en hem bijgevolg omopzettelijk inlichtte over uw bekering is weinig geloofwaardig.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid aangaande het profiel van uw vader ondergraven door een aantal eigenaardigheden in uw verklaringen. Gevraagd naar het beroep van uw vader stelde u dit nooit te hebben geweten. Uw vader zou immers nooit in jullie gezin hebben willen meedelen wat voor beroep hij had. Nochtans verklaarden zowel u als uw echtgenoot bij de Dienst vreemdelingenzaken expliciet dat uw vader werkzaam was bij de Bassidj (zie CGVS-vragenlijst p.4, vraag 5 en CGVS-vragenlijst man p.4, vraag 5). U zei wel te veronderstellen dat uw vader bij de Hesbollah hoorde omdat jullie maandelijks extreem conservatieve families als gasten ontvingen. Gevraagd naar namen van de vrouwen die u jaren aan een stuk thuis ontving, kon u echter geen enkele genodigde bij naam noemen (gehoor CGVS, p.7). Het feit dat uw vader zijn banden met overheidsdiensten zoals de Hesbollah of anderen voor zijn gezin zou verborgen hebben gehouden, houdt overigens geen steek (gehoor CGVS, p.8). In Iran is het immers geen schande om ervoor uit te komen bij de Hesbollah te horen. Uw stelling dat uw vader voor de autoriteiten werkte is overigens louter hypothetisch. U meende uw vader nooit in een uniform te hebben gezien, niet te hebben geweten van wie zijn loon kwam, noch ooit documenten van zijn werk te hebben opgemerkt (gehoor CGVS, p.6,8,9,10). Uw moeder stuurde, via uw schoonvader, na uw vertrek uit Iran, enkel een kopie van uw vaders identiteitsdocumenten. Het identiteitsboekje en de nationale kaart verwijzen echter geenszins naar uw vaders beroep.

Voorts is het bevreemdend dat, hoewel u stelde uit een familie te komen die door uw extreem conservatieve vader gedomineerd werd, u voor uw huwelijk zelfs mishandeld werd door uw vader, u bovendien gedwongen werd te huwen en u volledig in uw vrijheid beknut werd- u er wel blijkbaar in slaagde om, na één jaar (gedwongen) huwelijk, van uw eerste echtgenoot te scheiden. U ging hiervoor zelfs meermaals alleen naar de rechtbank, waar u stiekem met uw huidige partner afsprak (gehoor CGVS, p.2,3,4).

Daarenboven verklaarde u dat uw vader tegen uw huwelijk met uw huidige partner zou zijn geweest. U bracht hem dan ook niet op de hoogte van uw huwelijksdag (gehoor CGVS, p.3,4,5). U stelde uw huwelijk te hebben laten registreren bij een notariaat in Yazd, enkel in aanwezigheid van uw moeder, uw zus en uw schoonfamilie (gehoor CGVS, p.4). Waar u overigens aanvankelijk, tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde na uw huwelijk met uw broer contact te hebben onderhouden (CGVS-vragenlijst, p.4, vraag 5), ontkende u op het Commissariaat-generaal uw broer nog te hebben gesproken en/of gezien, omdat ook hij tegen u huwelijk was gekant (gehoor CGVS, p.11,12). Gelet op eerdere ongeloofwaardigheden/merkwaardigheden in uw verklaringen werd u gevraagd om uw huwelijksboekje (waarin naast de huwelijksvoorwaarden ook de namen van de getuigen staan vermeld) binnen de week op te sturen. U beloofde uw best te doen (gehoor CGVS, p.13). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de vooropgestelde termijn van een week intussen reeds ruimschoots overschreden is en dat u tot op heden nog steeds nagelaten heeft het voornoemde document aan het Commissariaat-generaal over te maken. U heeft in dit verband tevens nagelaten om het Commissariaat-generaal in te lichten omtrent de reden waarom dit document niet werd overgemaakt. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt alle documenten aanbrengt die zijn/haar relaas enigszins kunnen ondersteunen. Uit niets blijkt dat het voor jullie onmogelijk zou kunnen zijn het huwelijksboekje over te maken aan het Commissariaat-generaal. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat er contact is met het thuisfront (gehoor CGVS, p.12 en gehoor CGVS man, p.5).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Wat betreft uw vraag aan een sociale assistente in uw opvangcentrum of er kerken zijn in België die u kon bezoeken –u werd gemeld dat in Brussel een Farsi-sprekende kerk bestaat en kreeg een contactnummer- dient vooreerst te worden vastgesteld dat u op geen enkele manier een poging heeft ondernomen om contact te zoeken met deze gemeenschap (gehoor CGVS, p.28). Hoe dan ook, uit uw vraag blijkt louter een interesse voor deze religie. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht krijgen.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het duplicaat van uw shenasnameh (identiteitsboekje) en de shenasnameh van uw zoon, bevestigen jullie identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. De lidkaart van Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) van uw broer, bevestigt zijn lidmaatschap bij deze organisatie, maar verwijst op geen enkele manier naar uw beweerde problemen. Aan het feit dat uw vader soldaat was tijdens de oorlog met Irak en dat zijn broer was gesneuveld wordt niet getwijfeld. Wat betreft de brief die uw echtgenoot heeft gestuurd na jullie gehoor op het Commissariaat-generaal, waarin hij stelt dat u na uw vertrek uit Iran verschillende keren door de autoriteiten zou zijn gezocht bij uw schoonouders en dat uw schoonvader meermaals over u zou zijn ondervraagd dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen louter blote beweringen zijn die, gelet op bovenstaande vaststellingen, geen ander licht werpen kunnen werpen op het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas. Het door u neergelegde medisch

attest uit België toont enkel aan dat u een litteken heeft op uw hand maar zegt niets over de wijze waarop deze verwonding werd aangebracht.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “art. 3 EVRM, schending van de algemene motiveringsverplichting, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk tot het christendom is bekeerd, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende. Ten eerste meent zij dat het feit dat zij niet officieel gedoopt en als christen geregistreerd werd geen afbreuk doet aan haar geloofsovertuiging. Verzoekende partij heeft zich wel degelijk afgekeerd van de islam en zich bekeerd tot het christendom. Verder kan haar evenmin worden verweten dat zij geen contact had met christenen in Yazd. Yazd is een relatief kleine en conservatieve stad waar zo goed als iedereen moslim is en waar een grote sociale controle bestaat. Het is dan ook zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, voor bekeerlingen om zich te laten registreren daar de overheid dit zou tegenwerken. Bovendien blijkt uit een tekst op de website van Radio Farda, waarvan verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een uitprint toevoegt (bijlage 3), dat bekeerlingen met de dood bedreigd worden. Het is dan ook niet redelijk dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij meer informatie zou hebben gezocht over het christendom. Ten slotte haalt verzoekende partij aan dat het feit dat zij niet alle details over het christendom kent of zelfs gewoon weinig kennis heeft van alle formele en institutionele aspecten van het christendom, evenmin afbreuk kan doen aan haar verklaringen. Het is niet redelijk dat verwerende partij hieruit afleidt dat verzoekende partij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich daadwerkelijk heeft bekeerd tot het christendom.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat de vaststellingen dat verzoekende partij niet gedoopt is, dat zij nergens geregistreerd is als lid van een christelijke gemeenschap en dat zij geen contacten had in Iran met christenen, dienen samen gelezen te worden met de andere motieven in de bestreden beslissing. De vaststellingen dat verzoekende partij niet gedoopt is, dat zij nergens geregistreerd is als lid van een christelijke gemeenschap, dat zij geen contacten met christenen had in Iran, dat zij niet kon melden tot welke strekking binnen het christendom zij zich aangetrokken voelde en zelfs niet wist dat er dergelijke strekkingen bestonden, dat zij geen vragen heeft gesteld aan haar nicht – waarvan zij een evangelie had gekregen – over het christendom, dat zij niet wist of haar nicht zelf een bekeerling is, dat verzoekende partij op de vraag waarom haar schoonvader, die stamt uit een tot de islam bekeerde zoroastrische familie, haar aanzette om naar christelijke satellietzenders te kijken, enkel stelde dat haar schoonvader haar hiermee tot rust wilde laten komen en dat verzoekende partij, behalve dat ze er niet tegen waren, geen concretere reactie van haar schoonouders en echtgenoot ten aanzien van haar bekering kan weergeven, leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij tot het christendom. De Raad merkt hierbij op dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is. Van verzoekende partij kan derhalve verwacht worden dat zij zich in de mate van het mogelijke informeert over deze religie. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij geen enkele vraag over het christendom heeft gesteld aan haar nicht, van wie zij nochtans een evangelie heeft gekregen, en zelfs niet eens wist of haar nicht bekeerd was tot het christendom. Dit terwijl verzoekende partij niettemin nog met veel vragen zat (administratief dossier, stuk 3B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 22).

2.2.5.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat de zus van verzoekende partij, die het eveneens moeilijk had met hun vader, zich reeds vier dagen na het gesprek met verzoekende partij omtrent het christendom versprak tegen de vader van verzoekende partij en hem

bijgevolg onopzettelijk inlichtte over de bekering van verzoekende partij, verwijst verzoekende partij naar haar verklaringen dienaangaande tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Ze wijst erop dat dat haar zus in een opwelling – haar vader was boos geworden en had haar geslagen omdat zij te laat was voor het gebed – aan haar vader heeft gezegd dat zij zich op een dag ook zou bekeren om van haar vader af te zijn. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij de waarheid heeft gesproken.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie de op het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen herhaalt (administratief dossier, stuk 3B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 26). Door verwerende partij werd evenwel terecht gesteld dat het ongeloofwaardig is dat de zus van verzoekende partij zich reeds vier dagen na het gesprek met verzoekende partij versprak tegen hun vader en hem bijgevolg onopzettelijk inlichtte over de bekering van verzoekende partij. De Raad oordeelt immers dat het volstrekt onaannemelijk is dat de zus van verzoekende partij die het zelf uitermate moeilijk heeft met hun strenge conservatieve vader en die volledig op de hoogte is van de zeer vijandige relatie tussen verzoekende partij en hun vader de bekering van haar zus tot het christendom – een in Iran uiterst gevoelig onderwerp – aan hem zou hebben verraden en dit terwijl zij hier zelf geen enkele rechtstreekse baat bij heeft. Verder wijst de Raad erop dat aan dit verraad slechts geloof kan worden gehecht in de mate dat de bekering zelf als geloofwaardigheid kan worden aangenomen, wat om voormelde redenen niet het geval is. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij wijst op de eigenaardigheden in de verklaringen van verzoekende partij omtrent het profiel van haar vader, luidt het verweer van verzoekende partij als volgt.

Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart het beroep van haar vader nooit te hebben geweten terwijl zowel zijzelf als haar echtgenoot bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarden dat de vader van verzoekende partij werkzaam was bij de Bassidj, stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit letterlijk heeft verklaard dat haar vader bij de Bassidj werkte, doch wel dat haar vader lid was van de Bassidj. Haar vader was een actief lid van de Bassidj als politieke beweging, zonder evenwel professioneel voor de Bassidj te werken. De verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden zo kernachtig samengevat waardoor elke vorm van nuance verloren gaat. Hierdoor zijn er misvattingen ontstaan nopens haar verklaringen.

In verband met de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkele naam kon noemen van de vrouwen die zij jaren aan een stuk thuis ontving, oppert verzoekende partij nooit verklaard te hebben dat het om vrouwen ging. Het ging daarentegen om mannen uit religieus conservatieve kringen van haar vader. Verzoekende partij moest de gasten bedienen, maar mocht niet met hen praten.

Waar verwerende partij erop wijst dat het feit dat de vader van verzoekende partij zijn banden met overheidsdiensten zoals de Hesbollah of anderen voor zijn gezin zou verborgen hebben gehouden, geen steek houdt, aangezien het in Iran geen schande is om ervoor uit te komen bij de Hesbollah te horen, stelt verzoekende partij dat, zoals zij ook uitdrukkelijk verklaard heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, haar vader nooit voor zijn familie verborgen gehouden heeft dat hij banden had met Hesbollah en/of de Bassidj. Haar vader heeft echter nooit details over zijn contacten met Hesbollah meegedeeld.

Wat betreft de motivering van verwerende partij dat de stelling van verzoekende partij dat haar vader voor de autoriteiten werkte louter hypothetisch is, stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij niet exact weet wat voor werk haar vader deed aangezien hij hier nooit over vertelde. Verzoekende partij gaat er evenwel van uit dat haar vader voor de autoriteiten werkt, gezien verschillende factoren in die richting wijzen, met name het gedrag van haar vader in het maatschappelijk verkeer, het feit dat haar vader veel belangrijke en machtige mensen kende, het feit dat haar vader een wapen heeft wat eerder zeldzaam is in Iran en ten slotte de statige wagen waar haar vader mee reed.

2.2.6.2. Inzake de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, en deze gegeven op het Commissariaat-generaal, anderzijds, omtrent het beroep van de vader van verzoekende partij, stelt de Raad vast dat, wat betreft verzoekende partij, de volgende verklaringen werden neergeschreven in de vragenlijst ingevuld op de

Dienst Vreemdelingenzaken: *"Ik kom van een fanatieke islamietische familie waarvan mijn vader werkzaam was bij de islamietische politie (=basij)." (administratief dossier, stuk 11B, vragenlijst, p. 4).* De verklaringen van haar echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken werden als volgt genoteerd: *"Haar vader werkte ook voor de Basij (=islamietische politie)." (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p. 4).* Het argument dat verzoekende partij en haar echtgenoot tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit letterlijk zouden hebben verklaard dat de vader van verzoekende partij bij de Bassidj werkte, kan gezien de wijze van neerslag van hun verklaringen geenszins worden gevolgd door de Raad. Er dient bovendien op gewezen te worden dat zowel verzoekende partij als haar echtgenoot de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 januari 2013 voor akkoord ondertekenden nadat deze hun in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stukken 11 en 11B). Tevens werd verzoekende partij bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of zij opmerkingen had in verband met haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop zij negatief antwoordde (administratief dossier, stuk 3B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 2). Haar echtgenoot verklaarde bij de aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat alles genoteerd was zoals hij verteld had (*"En bij voorlezen verklaringen, alles genoteerd zoals u het vertelde? Ja dat wel."*) (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 2). Verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk volhouden dat zij en haar echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken niet uitdrukkelijk hebben verklaard dat haar vader voor de Bassidj werkt en dat er misvattingen zijn ontstaan omtrent haar verklaringen.

Waar verzoekende partij verder betoogt – inzake het niet kunnen opnoemen van de namen van de vrouwen die zij thuis ontving – nooit te hebben verklaard dat het om vrouwen ging, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoekende partij wel degelijk aangegeven heeft dat er ook vrouwen aanwezig waren op de bijeenkomsten bij haar thuis. Desbetreffend verliep haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 februari 2013 als volgt:

*"Wie waren die families?"*

*Ken ze niet vroeg dat niet, als vader zegt zijn mijn collega's dan stelden we geen vragen*

*OK maar jullie zaten dan blijkb met re rest van de vrouwel kant van die mensen, wie waren dat, wat waren hun namen?*

*Nee weet ik niet, durfde ik niet vragen, stel dat ik fout maakte dan zou ik pak slaag krijgen. Ik bediende enkel met eten en drinken.*

*En vroeg u uw moeder niet wie zijn die vrouwen?*

*Vader zei enkel zijn de vrouwen van collega's/medewerkers" (administratief dossier, stuk 3B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 7).* De bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat er geen vrouwen aanwezig waren, is aldus manifest tegenstrijdig met hetgeen door haar verklaard werd tijdens haar gehoor. Deze vaststelling bevestigt verder de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de stelling van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar vader enkel de details over zijn banden met Hesbollah niet meedeelde, maar nooit deze banden verborgen heeft gehouden, eveneens tegenstrijdig is aan hetgeen door haar werd verklaard tijdens haar gehoor. Zo verklaart verzoekende partij het volgende: *"Hij deed vanalles stiekem, hij was naar Libanon geweest bij Hesbollah en helpt van zijn inkomsten gaf hij aan Hesbollah"* (administratief dossier, stuk 3B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 6). En later tijdens haar gehoor legt verzoekende partij de volgende verklaringen af:

*"Ooit behalve die ene film, documenten van werk van uw vader gezien, om even welke werkdocumenten, lidkaarten, betalingsbewijzen, brieven andere?"*

*Nee, paar foto's dat hij aan front was tvv de oorlog, hij deed de dingen stiekem.*

*Waarom deed hij dergel zaken stiekem, is in IR toch geen schande bij Hesbollah te zitten of bij overheid te werken?"*

*Ik weet niet, hij vertelde niets, als moeder iets vroeg zei hij hou je bezig met wat je moet doen*

*Ok maar andere Hesbollahi vertellen bv toch wel wat ze doen, zijn er meestal trots op?*

*Ik weet niet voor wie hij werkte, was dat nu ettelaat, bassidj, sepah, maar ik weet dat hij wel macht had hij heeft mijn broer bij de herasat te werk gesteld."* (administratief dossier, stuk 3B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 8). Volgens deze verklaringen van verzoekende partij hield haar vader zijn banden met Hesbollah wel degelijk verborgen: veel zaken deed hij stiekem en hij vertelde er niets over, ook niet wanneer de moeder van verzoekende partij hiernaar vroeg. Verwerende partij motiveert dan ook terecht dat gezien het in Iran geen schande is om ervoor uit te komen bij de Hesbollah te horen, het geen steek houdt dat de vader van verzoekende partij zijn banden met overheidsdiensten en de Hesbollah voor zijn gezin verborgen zou hebben gehouden.

Ten slotte meent de Raad dat verzoekende partij met haar verweer aangaande de motivering van verwerende partij dat de stelling van verzoekende partij dat haar vader voor de autoriteiten werkte louter hypothetisch is, deze motivering louter bevestigt. Immers geeft zij zelf aan niet exact te weten wat voor werk haar vader deed. Ze heeft slechts een vermoeden dat haar vader voor de autoriteiten werkt, gezien het gedrag van haar vader in het maatschappelijke verkeer, het feit dat haar vader veel belangrijke en machtige mensen kenden, het feit dat haar vader een wapen heeft en ten slotte de statige wagen waar haar vader mee reed. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar vermoeden louter gebaseerd is op zeer vage en weinig concrete elementen en dat zij derhalve geen enkele zekerheid heeft omtrent het beroep van haar vader.

2.2.7.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij na haar huwelijk met haar broer contact heeft onderhouden en anderzijds de verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij haar broer niet meer heeft gesproken en/of gezien omdat hij net als haar vader tegen haar huwelijk was gekant, meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte afleidt dat haar verklaringen tegenstrijdig zouden zijn. Verzoekende partij stelt dat zij verklaard heeft dat haar broer aanvankelijk wel akkoord was met het huwelijk, maar dat hij achteraf, door zware druk van de vader, zijn mening heeft herzien en zich ook tegen haar huwelijk heeft gekant. Deze nuance is evenwel volledig verloren gegaan door de te compacte samenvatting van de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.7.2. Verzoekende partij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren door te insinueren dat zij na haar huwelijk eerst wel nog contact had met haar broer, maar later niet meer, omdat deze, onder zware druk van haar vader, zich ook tegen haar huwelijk gekant heeft. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij omtrent het contact met haar broer na haar huwelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal volgende verklaringen aflegt:

*"Heeft u na uw huwel nog contacten gehad met uw broer?"*

*Neen*

*Nooit u gesproken na uw huwelijk?"*

*Neen*

*Waarom bij DVZ gemeld dat u wel contact met moeder, broer en zus, maar niet met vader?"*

*Neen niet met broer en vader, enkel zus en moeder nog stiekem gesproken*

*(...)*

*Heeft u na huwel broer nog gezien?"*

*Neen"* (administratief dossier, stuk 3B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 11-12). Verzoekende partij verklaart derhalve herhaaldelijk geen enkel contact meer te hebben gehad met haar broer na haar huwelijk. Ook wanneer zij wordt gewezen op de tegenstrijdigheid met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst zij erop dat zij geen contact heeft gehad met haar broer. Aangaande de houding van haar broer ten aanzien van haar huwelijk verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bovendien het volgende: *"Nadat broer te weten kwam dat zijn vriend aanzoek deed, vond hij dat ook niet leuk, hij heeft contact met hem verbroken."* (administratief dossier, stuk 3B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 11). Uit deze verklaringen blijkt op geen enkele manier dat haar broer aanvankelijk akkoord zou zijn geweest met het huwelijk, en dat hij zich pas achteraf, onder zware druk van zijn vader, tegen het huwelijk heeft gekant. Met bovenstaande uitleg slaagt verzoekende partij er allesbehalve in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. De vaststelling dat haar uitleg bovendien tegenstrijdig is aan hetgeen zij verklaard heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigt bovendien verder de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8.1. Nopens de stelling van verwerende partij dat het bevreemdend is dat, hoewel verzoekende partij stelde uit een familie te komen die door haar extreem conservatieve vader gedomineerd werd, zij voor haar huwelijk zelfs mishandeld werd door haar vader, zij bovendien gedwongen werd te huwen en zij volledig in haar vrijheid beknut werd, zij er wel in slaagde om, na één jaar (gedwongen) huwelijk, van haar eerste echtgenoot te scheiden, betoogt verzoekende partij dat zij zo hard door haar eerste echtgenoot werd mishandeld en geslagen dat zij een zelfmoordpoging heeft ondernomen. Vervolgens is haar vader uit noodzaak akkoord gegaan dat verzoekende partij uit de echt zou scheiden. Nadien was haar vader echter altijd de mening toegedaan dat verzoekende partij niet meer opnieuw mocht huwen.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat de bewering van verzoekende partij dat zij zo hard door haar eerste echtgenoot werd mishandeld en geslagen dat zij een zelfmoordpoging heeft ondernomen niet wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Nergens maakt verzoekende partij gewag van het feit dat zij dermate mishandeld werd door haar echtgenoot dat zij een zelfmoordpoging heeft

ondernomen. Deze niet ondersteunde en tevens *post factum* bewering in haar verzoekschrift is dan ook niet bij machte de motieven van de bestreden beslissing op dit punt te ontkrachten. Bovendien acht de Raad het ongeloofwaardig dat, zelfs indien haar vader uit noodzaak akkoord zou zijn gegaan dat verzoekende partij uit de echt zou scheiden, dat verzoekende partij meermaals alleen naar de rechtbank mocht gaan van haar zeer conservatieve vader.

2.2.9.1. Waar verwerende partij wat betreft de vraag van verzoekende partij aan een sociale assistente in haar opvangcentrum of er kerken zijn in België die zij kon bezoeken – waarbij verzoekende partij werd gemeld dat in Brussel een Farsi-sprekende kerk bestaat en een contactnummer kreeg – vaststelt dat verzoekende partij op geen enkele manier een poging heeft ondernomen om contact te zoeken met deze gemeenschap en bovendien opmerkt dat uit deze vraag louter een interesse voor deze religie blijkt hetgeen volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet zonder meer aanleiding geeft tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten, meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat zij louter een interesse zou hebben in het christendom. Zij wijst erop dat het Commissariaat-generaal in haar beslissing van 8 maart 2013 met betrekking tot haar echtgenoot uitdrukkelijk vermeldt dat zij aan haar echtgenoot heeft meegedeeld dat ze de heilige geest in haar hart had gesloten en christen was geworden. In ieder geval kan verzoekende partij *de facto* wel op een negatieve belangstelling rekenen omdat haar vader een extreem conservatieve moslim is die banden heeft met Bassidj en Hesbollah. Aangaande de opmerking dat verzoekende partij geen poging heeft ondernomen om contact te zoeken met de gemeenschap van Farsi-sprekende christenen in Brussel, stelt verzoekende partij dat het opvangcentrum zeer ver van Brussel verwijderd is en dat zij niet mobiel is omwille van haar kind en omwille van een gebrek aan financiële middelen. Dit doet echter geen afbreuk aan haar geloof, aangezien zij haar geloof eerder persoonlijk en individueel belijdt. Verzoekende partij heeft immers een bijbel bij zich in het opvangcentrum.

2.2.9.2. De Raad wijst erop dat uit onderhavig arrest blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij en aan haar bekering tot het christendom. Verwerende partij meent dan ook terecht dat de vraag van verzoekende partij aan een sociale assistente in haar opvangcentrum of er kerken zijn in België die zij kon bezoeken louter wijst op een interesse van verzoekende partij in het christendom. Een daadwerkelijke bekering van verzoekende partij tot het christendom kan hieruit echter niet worden afgeleid.

Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal in haar beslissing van 8 maart 2013 met betrekking tot haar echtgenoot uitdrukkelijk vermeldt dat zij aan haar echtgenoot heeft meegedeeld dat ze de heilige geest in haar hart had gesloten en christen was geworden, merkt de Raad op dat reeds werd vastgesteld dat aan de bewering van verzoekende partij dat zij tot het christendom bekeerd is geen geloof kan worden gehecht (zie punt 2.2.4.2). Bijgevolg kan er geen geloof aan worden gehecht aan de verklaring van de echtgenoot van verzoekende partij dat zijn echtgenote hem heeft gezegd dat ze de heilige geest in haar hart had gesloten en christen was geworden (*"Hoe is ze dan christen geworden? Ze zei de H Geest is in haar hart en dat ze christen was geworden, maar er was geen kerk waar ze heen kon"* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 8)). Het argument van verzoekende partij dat zij wel degelijk op een negatieve belangstelling kan rekenen, gezien haar vader een extreem conservatieve moslim is die banden heeft met Bassidj en Hesbollah, is evenmin dienstig, daar noch aan de bekering van verzoekende partij tot het christendom, noch aan de problemen met haar vader als gevolg daarvan en noch aan het profiel van haar vader enig geloof kan worden gehecht. Voor het feit dat verzoekende partij de gemeenschap van Farsi-sprekende christenen in Brussel nog niet heeft bezocht omwille van de verre afstand, haar beperkte mobiliteit omwille van haar kind en het gebrek aan financiële middelen, kan de Raad begrip opbrengen. Verwerende partij verwijt aan verzoekende partij echter niet dat zij de gemeenschap niet is gaan bezoeken in Brussel. Wel stelt zij vast dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om contact te zoeken met deze gemeenschap. Het argument van verzoekende partij dat het voor haar moeilijk is de gemeenschap in Brussel te gaan bezoeken verklaart op geen enkele manier waarom verzoekende partij zelfs via de telefoon geen contact heeft opgenomen met de gemeenschap. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind. Hoe dan ook blijkt uit geen enkel concreet gegeven dat verzoekende partij effectief bekeerd is tot het christendom wat impliceert dat zij nog steeds officieel wordt beschouwd als zijnde moslim.

2.2.10. In verband met de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij heeft nagelaten haar huwelijksboekje over te maken aan het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 13 juni 2013 een kopie van de huwelijksakte van het huwelijk tussen haar en M. A. aan de Raad overmaakt. De Raad wijst er evenwel op dat aan faxberichten en/of

fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 februari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT